

EWANGELIA J 8, 1-11

Jezus udał się na Górę Oliwną, ale o brzasku zjawił się znów w świątyni. Cały lud schodził się do Niego, a On, usiadłszy, nauczał ich. Wówczas uczeni w Piśmie i faryzeusze przyprowadzili do Niego kobietę, którą dopiero co pochwycono na cudzołóstwie, a postawiwszy ją pośrodku, powiedzieli do Niego: «Nauczycielu, tę kobietę dopiero co pochwycono na cudzołóstwie. W Prawie Mojżesz nakazał nam takie kamienować. A Ty co powiesz?» Mówili to, wystawiając Go na próbę, aby mieli o co Go oskarżyć. Lecz Jezus, schyliwszy się, pisał palcem po ziemi. A kiedy w

dalszym ciągu Go pytali, podniósł się i rzekł do nich: «Kto z was jest bez grzechu, niech pierwszy rzuci w nią kamieniem». I powtórnie schyliwszy się, pisał na ziemi. Kiedy to usłyszeli, jeden po drugim zaczęli odchodzić, poczynając od starszych, aż do ostatnich. Pozostał tylko Jezus i kobieta stojąca na środku. Wówczas Jezus, podniósłszy się, rzekł do niej: «Kobieto, gdzie oni są? Nikt cię nie potępił?» A ona odrzekła: «Nikt, Panie!» Rzekł do niej Jezus: «I Ja ciebie nie potępiam. Idź i odtąd już nie grzesz».

Komentarz Dobrej Nowiny

„I ja ciebie nie potępiam”, mówi Jezus do kobiety przyłapanej na cudzołóstwie. To cudowne opowiadanie przenosi nas w centrum posłannictwa Jezusa, Syna, który nie osądza nikogo i który dlatego zostanie osądzony. Tak naprawdę oskarżonym nie jest kobieta, ale Jezus; cudzołożnica jest jedynie przynętą, by znaleźć powód wydania wyroku na Niego. Los kobiety dotknie Jego; jeśli kobieta powinna być ukamienowana z powodu grzechu cudzołóstwa, pod koniec będą usiłowali ukamienować Jezusa z powodu grzechu bluźnierstwa. Jezus jest przyjacielem celników i grzeszników. Oskarżony o bluźnierstwo, bo przebacza kobiecie, przyjmuje grzesznicę i okazuje faryzeuszowi Szymonowi, że ważnym jest nie to, by być sprawiedliwym, ale by więcej miłować. A miłował będzie bardziej ten, któremu więcej przebaczone. Biorąc pod uwagę to, że jesteśmy grzesznikami, nie należy ukrywać naszego grzechu, ale odkryć go jako miejsce przebaczenia i głębszego poznania siebie i Boga. Jezus jest Synem, który daje żywą wodę Ducha Bożego: to miłość Ojca, udzielona braciom, którzy odczuwają pragnienie. Grzesznicy są pierwszymi, którzy ją przyjmują, są bowiem tymi, którzy jej potrzebują. Kościół utożsamia się z ową niewiastą: od zawsze cudzołożny, gdyż nie miłuje swego Oblubieńca, i dzień po dniu jest odnawiany przez Jego przebaczenie. W każdym z nas jest zawsze uczyony w Piśmie i faryzeusz, który nas oskarża, świadomość zła, które chce nas ukamienować. Tylko spotkanie z Jezusem, który pozostaje sam na sam z nami, usprawiedliwia nas i napętnia wdzięcznością za Jego miłość.

URSZULANKI

Unia Rzymska Zakonu Świętej Urszuli

/ Unio Romana Ordinis Sanctae Ursulae – OSU /

Hasło Zgromadzenia: Soli Deo gloria – Na większą chwałę Boga

Unia Rzymska Zakonu Świętej Urszuli jest jedną z form życia zakonnego, które rozwinęło się z założonego w 1535r. przez św. Anielę Merici w Brescii / Lombardia / we Włoszech, Towarzystwa św. Urszuli.

Życie założycielki, od wczesnej młodości wypełniała intensywna modlitwa, połączona z surową ascezą, ale i serdeczne więzi z ludźmi i praca dla nich. Znała łacinę co pozwoliło jej tłumaczyć Pismo św. Często opuszczała Brescię. Pielgrzymowała do Ziemi Świętej, do Rzymu, do różnych świętych miejsc Italii, w poszukiwaniu możliwości wypełnienia zadania, do którego czuła się powołana.

Św. Urszula obrana przez Anielę na patronkę Towarzystwa znana była z popularnej w średniowieczu legendy. Imieniem św. Urszuli nazywano m.in. nowo odkrywane ziemie. Choćby Krzysztof Kolumb na cześć św. Urszuli nazwał odkryte przez siebie Wyspy Dziewicze. W 1969 roku jej wspomnienie zostało obniżone do znaczenia lokalnego, ze względu na wątpliwości co do samego istnienia takiej osoby i to również w Kolonii / Niemcy /, gdzie jak głosi legenda została zamordowana przez Hunów wraz ze swoimi Towarzyszkami, po odrzuceniu zalotów Attyli.

Niezależnie od wszystkich zastrzeżeń, legenda uczyniła z Urszuli symbol wierności Chrystusowi aż do męczeństwa i patronkę nauczania zasad wiary chrześcijańskiej.

Aniela, kierując się zasadami życia św. Urszuli, ułożyła regułę Towarzystwa i formalnie powołała ją do życia 25 listopada 1535r. w dniu św. Katarzyny Aleksandryjskiej.

W cztery lata po jej śmierci, regułę tę zatwierdził bullą papież Paweł III.

Dzień 25 listopada stał się oficjalnym świętem Towarzystwa i dniem przyjmowania nowych siostr. Założona została wówczas księga, w którą wpisano imiona pierwszych urszulanek. Było ich 28. Pięć lat później, w chwili śmierci Anieli, liczba ta wzrosła do stu pięćdziesięciu.

W myśli św. Anieli przebija pragnienie reformy Kościoła poprzez powrót do chrześcijaństwa pierwszych wieków, a w jego ramach humanizm chrześcijański, szacunek dla osoby ludzkiej. Aniela ufając siostram pozostawiła je w ich rodzinach, na które miały oddziaływać. Pragnęła, by siostry żyły w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie wobec przełożonych, rodziców i zwierzchników w pracy, ale przede wszystkim natchnieniem Ducha Świętego, z tymże bez składania ślubów. Pierwsze urszulanki nie nosiły stroju zakonnego. Koniec XVI i XVII stulecia to dynamiczny rozwój

Urszulanek nie tylko w północnych Włoszech, ale i we Francji, gdzie Towarzystwo przekształciło się w zakon. Z tego czasu pochodzi podjęte przez bł. Marię od Wcienienia Guyard misyjne działanie w Kanadzie / 1639r./ . Siostra ta jako pierwsza kobieta – misjonarka zaniósłła Ewangelię kanadyjskim Indianom.

Rewolucja francuska zniszczyła dzieło zakonu we Francji i Włoszech. Wśród ofiar rewolucji było 38 świętych na gilotynie, ponad 1000 uwięzionych Urszulanek *za nauczanie religii katolickiej, apostolskiej i rzymskiej*. XIX wiek przyniósł powolną reaktywację zakonu na wszystkich kontynentach.

Do Polski, Urszulanki przybyły dopiero w 1857r. Pierwsza placówka została założona w Poznaniu, gdzie przybyłe z klasztoru we Wrocławiu siostry podjęły nauczanie polskich dziewcząt w niełatwych warunkach zaboru pruskiego. Po usunięciu Urszulanek z Poznania i Gniezna w okresie kulturkampfu, powstawały nowe szkoły na terenie zaboru austriackiego w Krakowie, Tarnowie, Kołomyi, Stanisławowie, Lwowie.

Przed wybuchem I wojny światowej, wspólnota krakowska wysłała żyjącą w niej Matkę Urszulę Ledóchowską do opieki nad internatem dla polskich dziewcząt chodzących do szkoły przy parafii św. Katarzyny w Petersburgu.

Z czasem, dziś już kanonizowana Matka Urszula, stała się założycielką nowej rodziny Urszulanek Serca Jezusa Konającego (tzw. urszulanek szarych).

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, dla skuteczniejszej pracy w ojczyźnie, autonomiczne dotąd klasztory zawiązały Unię Polską, co ułatwiło w 1936r. przyłączenie się do Unii Rzymskiej.

Urszulanki do lat pięćdziesiątych ubiegłego wieku, utraciły większość prowadzonych szkół.

Zmiany 1980r., kolejne po 1989r. spowodowały powrót szkoły w Poznaniu, w 2014r. tworząc finalnie koedukacyjny Zespół Szkół Urszulańskich . Dzisiaj mija prawie 100 lat pracy edukacyjnej Sióstr w Poznaniu.

Niemal pół tysiąca lat istnienia dzieła św. Anieli Merici potwierdza jej słowa: „uważajcie za rzecz zupełnie pewną, że Jezus Chrystus nigdy nie opuści tego Towarzystwa, jak długo świat istnieć będzie. Albowiem skoro On je na początku zasadził, któż je wykorzenić zdoła” / za Urszula Borkowska OSU/.

Wśród polskich urszulanek znajduje się beatyfikowana przez Jana Pawła II w dniu 13 czerwca 1999r. Maria Klemensa /Helena/ Staszewska, która za pomaganie Żydom i Polakom przedostać się na Słowację, została w 1942r. uwięziona przez gestapo i osadzona w Auschwitz, gdzie 27 lipca 1943r. zmarła.

Charyzmatem zakonu realizowanym przez wieki jest misja wychowawcza w różnorodnych formach. Jestem przekonana, że wśród parafian znajdują się osoby, które tą misją wychowawczą były i są objęte.

Strój Urszulanek to czarny lub popielaty habit oraz welon, krzyż i obrączka.

Tekst powstał w oparciu o strony internetowe Urszulanek i Leksykon zakonów w Polsce autorstwa B. Łozińskiego.

Teresa Majtas-Przybecka

Kanon Pisma Świętego

Słowo „kanon” pochodzi z języka greckiego i pierwotnie oznaczało przyrząd pomiarowy lub wzorzec. Obecnie jest używane w różnych znaczeniach. Mówimy o kanonach kultury czy sztuki, czasami o kanonach prawnych. Zgodnie z tym znaczeniem, nazwy „kanon” zaczęto używać na określenie jakiejś

normy lub standardu.

Dla chrześcijanina takim kanonem jest Pismo Święte. Zawiera ono księgi natchnione przez Boga. Są to księgi powstałe zarówno przed narodzeniem Jezusa Chrystusa, czyli Stary Testament, jak i opisujące Jego życie i działalność oraz wyjaśniające Jego naukę, czyli Nowy Testament. Pełna lista ksiąg świętych obejmuje 46 ksiąg Starego Testamentu i 27 ksiąg Nowego Testamentu.

Przedstawiciele innych wyznań chrześcijańskich również uważają Pismo Święte za księgę przekazującą Boże Objawienie. Kiedy jednak porównujemy nasze i ich egzemplarze Biblii, okazuje się, że występują między nimi różnice. Różnice te mają uzasadnienie historyczne i dotyczą Starego Testamentu.

Żydzi, żyjący w starożytności poza Palestyną, podobnie jak chrześcijanie pierwszych wieków, opierali się na greckim przekładzie Biblii z III wieku przed Chrystusem.

Natomiast Żydzi, żyjący w Palestynie, podobnie jak protestanci, przyjęli za podstawę tłumaczenia Starego Testamentu Biblię hebrajską. W swoim przekładzie pominęli niektóre księgi, co z kolei stało się przyczyną różnic w kanonie Biblii katolickiej i protestanckiej.

Inaczej sprawa wygląda z Nowym Testamentem, bowiem wszystkie 27 ksiąg Nowego Testamentu są uważane za natchnione i to nie tylko przez katolików.

MYŚL TYGODNIA

Kiedy człowiek pości prostuje własne tęsknoty w swoim umyśle zaczyna rozmawiać z Bogiem.
Św. Izaak Syryjczyk

Ostatecznie należy przyjąć, że obie części Pisma Świętego: Stary i Nowy Testament przekazują Boże Objawienie i zachowują trwałą wartość. Stary Testament przygotowuje Nowy, a Nowy wypełnia Stary, obydwa zaś wyjaśniają się wzajemnie i są prawdziwym słowem Bożym (por. KKK 140). Przymierze Boga z Narodem Wybranym (tzw. Stare Przymierze) nigdy przecież nie zostało odwołane (por. KKK 121). Należy przy tym pamiętać, że Ofiara Krzyżowa i Zmartwychwstanie Jezusa, będącego prawdziwym Bogiem i prawdziwym Człowiekiem, jest potwierdzeniem zawarcia całkowicie Nowego Przymierza, którego owocem jest życie wieczne.

Kanon Pisma Świętego powstał więc z potrzeby ustalenia, które z otaczanych ciężkością religijnych pism żydowskich i chrześcijańskich są rzeczywiście Bożego pochodzenia. Czytając pisma kanoniczne, mamy pewność, że poznamy autentyczne Słowo Boga.

opracowała Edyta Tuczyńska

Oddanie 33 Totus tuus, Maria

Nie trzeba być niewierzącym, żeby móc się nawrócić! Katolik może, a wręcz powinien, ciągle się nawracać i wciąż na nowo wierzyć w Boga, ufać Mu i Go miłować. A któż lepiej zaprowadzi nas do Jezusa, niż Jego Matka? Kto lepiej nauczy nas wiary pełnej pokory i cierpliwości, pełnej ufności w Bożą Opatrzność i Jego opiekę nad nami? Nie ma lepszej nauczycielki wiary, niż Maryja, kobieta, która przed dwoma tysiącami lat na zawsze odmieniła losy świata, mówiąc Bogu „niech mi się stanie według Twego słowa”.

Maryja bardzo chce być także i naszą Matką. Pragnie otoczyć nas swoimi matczynymi ramionami, przytulić do swego serca i zaprowadzić do Chrystusa. Maryja chce, abyśmy się Jej całkowicie oddali, abyśmy poświęcili Jej swoje życie, zjednoczyli się z Nią. To może brzmieć jak wyzwanie niemal niemożliwe do spełnienia. Mam tak całkiem zrezygnować z mojego życia? Oddać Jej wszystko? Całkowicie się zmienić?

Oddanie się Maryi rzeczywiście zmienia wszystko, ale zmienia na lepsze. I warto to zrobić.

Przed odmówieniem aktu oddania wierny odbywa 33-dniowe rekolekcje. Można je znaleźć w formie audio, wideo i tekstowej na stronie internetowej oddanie33.pl/33dni. Codzienne rozważania trwają od kilkunastu do trzydziestu kilku minut, jest też wersja „dla zabieganych”, w której rozważania zostały skrócone do około piętnastu minut. Po ogólnym wprowadzeniu słuchamy fragmentów ksiąg świętych i mistyków, którzy doświadczyli osobistych objawień Maryi lub Jezusa; historii z Fatimy i innych miejsc, gdzie objawiła się Maryja, jest też fragment Słowa Bożego i czas na osobistą modlitwę. Każdego dnia dostajemy też swego rodzaju zadanie do wykonania, które pozwala nam po-

cd. str. 4

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE V NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU 06. 04. 2025 R.

Od najbliższego poniedziałku w godzinach otwarcia biura parafialnego przyjmujemy intencje na drugie półrocze.

W **środe** o godz. 19.30 w 20 r. śm. św. Jana Pawła II Ks. Arcybiskup odprawi Mszę św. w Katedrze na którą zaprasza mieszkańców Poznania. Po Mszy św. czuwanie modlitewno-poetycko-muzyczne.

O godz. 21.37 udzieli pasterskiego błogosławieństwa. Zapraszamy.

W tym tygodniu przypada I czwartek, I piątek i I sobota miesiąca. Spowiedź w piątek od 16.00 do 18.00, Komunia św. co pół godziny.

Chorych z sakramentami św. z okazji świąt wielkanocnych odwiedzimy w piątek 11 i w sobotę 12 kwietnia przed Niedzielą Palmową.

W **I piątek** o godz. 7.30 Msza św. z konferencją – zapraszamy szczególnie czcicieli Miłosierdzia Bożego. W sobotę Msza św. i nabożeństwo pierwszosobotnie.

Droga Krzyżowa w naszym kościele w piątek z udziałem dzieci o godz. 17.30, dla wszystkich o godz. 18.30 - rozważania w najbliższy piątek poprowadzi Żywy Różaniec.

W **piątki** W. Postu o godz. 19.15 zapraszamy na projekcje serialu The Chosen – historie biblijne – w tygodniu zapraszamy szczególnie Krąg biblijny.

We wszystkie niedziele Wielkiego Postu **Koronka do Miłosierdzia Bożego o godz. 17.00. Gorzkie Żale o godz. 17.15** – natomiast po Gorzkich Żalach krótka bez kazania Msza św.

Przy wejściu do kościoła można zabierać koperty na **Daninę Diecezjalną**. Składamy ją do skarbon.

Ofiary na kwiaty do Grobu Pańskiego i na paczki świąteczne można składać do skarbon przy wejściu do kościoła.

Przed kościołem po Mszach św. o godz. 9.30 i następnych do nabycia paschaliki wielkanocne w cenie 15 zł.

W **przyszłą** niedzielę po Mszy św. o godz. 9.30 i 11.00 Grupa Małego Apostoła naszej parafii organizuje kiermasz świąteczny.

Młodzież klas VIII ma swoje spotkanie w piątek 11 kwietnia.

W **minionym** tygodniu zmarła nasza parafianka śp. Kazimiera Zając z ul. Żarnowieckiej – Msza św. pogrzebowa w najbliższy wtorek o godz. 10.00, a następnie pogrzeb na naszym cmentarzu. Polećmy zmarłą Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie

głębić swoją wiarę.

Trzydziesty czwarty dzień jest dniem oddania. Odświętnie ubrani odmawiamy, przy zapalanej świecy, przed wizerunkiem Maryi i krzyżem, w kościele lub w domu, akt oddania, który wcześniej własnoręcznie spisaliśmy. Od tej pory stajemy się Armią Maryi, Jej szczególnie umiłowanymi dziećmi.

Należy jednak pamiętać, że oddanie się Maryi nie jest aktem jednorazowym. Powinniśmy go ponawiać każdego dnia, niekoniecznie poprzez ponowne odczytywanie zapisanych słów (co też warto od czasu do czasu zrobić), ale przez swoje życie, swoje uczynki, codzienną modlitwę.

Warto przeżyć „rekolekcje 33”, nawet jeżeli nie zakończą się one aktem oddania. To nasza osobista decyzja, którą podejmujemy sami, w swoim sercu.

Rekolekcje zmieniają w życiu wiele, akt oddania – jeszcze więcej. Przeżycie tych rekolekcji to miłowy krok na drodze ciągłego nawracania się.

Pamiętajmy o tym, że Maryja jest i chce być naszą Matką. Mówmy do Niej: „Mamo, chcę być Twoim dzieckiem. Kocham Cię, Mamo. Potrzebuję Cię, Mamo”.

Wskazane jest, aby aktu oddania się dokonać w dniu w sposób szczególnie związanym z Maryją. Gdyby ktoś pragnął uczynić to we wspomnienie NMP z Fatimy, 13 maja, pierwszy dzień rekolekcji wypada w najbliższy czwartek, 10 kwietnia. Gorąco zachęcam do uczestnictwa w rekolekcjach. Można to zrobić samodzielnie lub w większym gronie. Wszystkie rozważania dostępne są za darmo na wspomnianej stronie internetowej oddanie33.pl/33dni. Nasza niebieska Mama bardzo się ucieszy, jeżeli Jej Armia się powiększy.

Martyna Rajch

Modlitwa o beatyfikację dr Wandy Błęskiej

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU

www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: Naczelny: ks. Bartosz Rojna; Zastępca naczelnego: Martyna Rajch; Redakcja: Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, Współpraca: ks. kan. Tomasz Morasz, Adres redakcji: ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,

e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.

Pieniądze z ofiar za gazetkę są przeznaczane na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.